

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Pfv.II.22.171/2017/4.

A tanács tagjai:

Dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna a tanács elnöke

Nyíróné dr. Kiss Ildikó előadó bíró

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit bíró

A felperes:

felperes neve(**felperes címe**)

A felperes képviselője:

Hajdú Ügyvédi Iroda (**fél címe**)

Az alperes:

alperes neve(**alperes címe**)

Az alperes képviselője:

Habis Ügyvédi Iroda (**fél címe 1**)

A per tárgya:

Élettársi közös vagyon megosztása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Alperes

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Ráckevei Járásbíróság 5.P.20.688/2015/20.

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Budapest Környéki Törvényszék: 5.Pf.21.428/2016/5.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 329.000 (háromszázhuszonkilencezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes és az alperes (továbbiakban: felek) 2007. évtől 2012. május 30. napjáig élettársi kapcsolatban éltek. Életközösségük fennállása alatt – egymás között egyenlő arányú hozzájárulással - 3 millió forint törzstőkével kft.-t alapítottak, amelynek keretein belül először vendéglátóipari egységet, majd horgászboltot üzemeltettek. A felperes szülei a feleknek mintegy 3 millió forint összegű kölcsönt nyújtottak.
- [2] 2012. május 30. napján (az életközösségük megszűnésekor) a felek adásvételei szerződést kötöttek, miszerint az alperes a felperes üzletrész tulajdonát megvásárolta.

- [3] Ugyanezen a napon az alperes ügyvéd által készített és ellenjegyzett tartozáselismerő okiratot írt alá, amelyben elismerte, hogy a felperesnek 3.500.000 forinttal tartozik, egyben kötelezettséget vállalt a tartozás 2012. december 31. napjáig történő teljesítésére. Az alperes a nyilatkozatával szemben 2014. május 26. napján 100.000; 2014. július 7. napján 30.000; 2014. július 24. napján 30.000 és 2014. szeptember 16. napján 50.000; összesen 210.000 forint részösszeget fizetett meg.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [4] A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 3.290.000 forint tőkeösszeg és annak 2013. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére. Keresetét az 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: régi Ptk.) 578/G. § (1) bekezdésére, élettársi közös vagyon megosztásából eredő igényre alapította.
- [5] Keresete megalapozásául előadta, hogy az életközösségük megszűnésekor az alperessel elszámoltak egymással: rendezték a közös tulajdonú kft. helyzetét, egyben az alperes vállalta további 3.500.000 forint megfizetését, a tartozásából később részben teljesített is. A felperes okirati bizonyítékként csatolta a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot.
- [6] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes a követelése jogcímét sem tudta pontosan megjelölni: azt először a szüleitől kapott kölcsönként érvényesítette, de nem bizonyította a visszafizetés követelése iránti jogosultságát. A követelés a módosított jogcímen, az élettársi közös vagyon megosztása iránti igényként sem alapos, hiszen a felperes a keresetlevelében maga is elismerte, hogy a kapcsolatuk megszűnésekor elszámoltak egymással. Tény, hogy a tartozáselismerő nyilatkozatot aláírta, arra azonban az üzletrész átruházásával egyidejűleg tévedésből, a nyilatkozat tartalmának ismerete nélkül (nem olvasta el) került sor.

Az első- és másodfokú ítélet

- [7] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.290.000 forint tőkeösszeget és annak 2013. január 1. napjától a kifizetés napjáig esedékes késedelmi kamatait.
- [8] Az elsőfokú bíróság kifejtette: a régi Ptk. 242. § (1) bekezdése alapján a tartozáselismerés egyoldalú, címzett írásbeli jognyilatkozat, amelyben a kötelezett a jogosult felé fennálló kötelezettségét ismeri el. A tartozás elismerése nem hoz létre új kötelmet és nem változtatja meg a kötelelem jogcímét sem. Jogvita esetén a legfontosabb következménye a bizonyítás teher megfordulása, az okirattal szemben a nyilatkozatot tevő fél köteles bizonyítani, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy érvénytelen.
- [9] Az alperes által tett tartozáselismerő nyilatkozat nem tartalmaz jogcímet, ezért a tartozás jogcímét, azaz az érvényesíteni kívánt jogot a felperesnek kellett bizonyítania. A felperes az eljárás során keresetének jogcímét az 1952. évi III. törvény (továbbiakban régi Pp.) 146. § (1) bekezdése által biztosítottan módosította: eredetileg kölcsönre alapította, majd az élettársi közös vagyon megosztásából eredő elszámolási igényként jelölte meg.
- [10] Az elsőfokú bíróság a peradatok értékelésével arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a rá rótt bizonyítási tehernek sikerrel tett eleget, a követelése jogcímét bizonyította. A perbeli bizonyítékok a felperes előadását alátámasztották: az élettársi kapcsolat – nem vitatott - megszűnésének időpontjakor a felek között a gazdasági társaság közös tulajdona megszűnt, a felperes az üzletrész tulajdonát átruházta az alperesre és ezzel egyidejűleg írta alá az alperes a tartozáselismerő nyilatkozatot. A két okirat tartalmából, az azonos keltezésből megalapozottan következtethető az elismert tartozás jogcíme: az a felek élettársi közös vagyona megosztásának és elszámolásának eredményeként meghatározott felperesi jutó volt.

- [11] Ezzel szemben az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a nyilatkozatban elismert tartozása nem áll fenn. Az általa meghallgatni kért tanúk a felek vagyoni viszonyairól ismeretekkel nem rendelkeztek. Bizonyított az is, hogy az alperes 290.000 forint összeget a felperesnek több részletben megfizetett. A részletfizetés ténye a felperes állítását erősíti: az alperes tartozása fennállt és a nyilatkozatban vállalt kötelezettsége teljesítését kezdte meg. Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperesnek a pénzösszegek megfizetésére vonatkozó magyarázatát, miszerint a közös kutyájuk tartásához járult hozzá.
- [12] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [13] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet helytállóan telepítette: a tartozáselismerő nyilatkozat szerinti kötelezettségvállalás jogcímének bizonyítása a felperes, míg a kötelezett fizetés alóli mentesülését eredményező körülmények igazolása az alperes kötelezettsége volt.
- [14] A kereset jogcíme megváltoztatására vonatkozó fellebbezési érvelést alaptalannak ítélte. A régi Pp. 146. § (1) bekezdése alapján a felperes az alperes kötelezettségvállalásának és ennek folyományaként keresetének jogcímét – a jogszabályi lehetőség alapján - jogszerűen változtatta meg. A jogcímváltoztatás következményeként az alperesnek a védekezését az újabb (módosított) jogcímhez igazodóan kellett előterjesztenie és a bíróságnak a döntése meghozatalakor abból kellett kiindulnia.
- [15] A jogvita elbírálásánál tehát nincs relevanciája annak, hogy a felperes az alperes marasztalását eredetileg kölcsön, majd az élettársi közös vagyon megosztására alapított elszámolási igényként kérte. Az alperes érvelésével szemben az iratokból megállapíthatóan a felperes nem tett ellentmondásos nyilatkozatokat: a követelése megalapozásul előadottakat nem változtatta meg, már az első tárgyaláson hivatkozott az életközösség megszűnéskori megállapodásra és a vagyoni elszámolásukra.
- [16] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően, okszerűen mérlegelte. Helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a tartozáselismerő nyilatkozatban az alperes az élettársi közös vagyon megosztása eredményeként megállapodott fizetési kötelezettséget vállalt. A felek az élettársi kapcsolaton kívül pénzbeli elszámolási kötelezettséggel járó egyéb jogviszonyban nem álltak, az alperes pedig nem tette vitássá a felperesnek azt az előadását, hogy az élettársi kapcsolat megszűnésekor minden vagyontárgy a birtokában maradt, valamint megszerezte a kft.-nek a felperes tulajdonában álló üzletrészt is. Nem hivatkozott arra sem, hogy élettársi közös vagyont nem szereztek. A perben az alperes – a vitatást meghaladóan - semmivel nem indokolta a nyilatkozatban elismert 3.500.000 forint felperes részére történő megfizetése egyéb jogalapját.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [17] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Elsődlegesen azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül és a felperes keresetét utasítsa el. Másodlagos kérelme az első- és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és arra irányult, hogy a Kúria a bizonyításra vonatkozó tájékoztatási kötelezettség teljesítése és a további szükséges bizonyítás lefolytatása érdekében az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára. A jogerős ítélet jogszabálysértő voltát a régi Pp. 3.§ (3) és (5) bekezdése, a 163. §-a, a 206.§ (1) bekezdése és a 221.§-a megsértésére alapította.
- [18] Felülvizsgálati érvelése szerint az elsőfokú bíróság súlyos eljárásjogi jogszabálysértést követett el, amikor a feleket részletesen és teljes körűen nem tájékoztatta a bizonyítási teherről, hanem az eljárás szakaszaihoz és a beszerzett bizonyítékokhoz képest „lépésről lépésre”, kizárólag bizonyos kérdéskörben hívta fel. Ezért az alperes nem tudott bizonyítási indítványokat előterjeszteni

arra, hogy – a közös gazdasági társaság és a használati tárgyakon kívül - egyéb közös vagyont nem szereztek és azokat (további fizetési kötelezettség nélkül) teljes körűen megosztották.

- [19] A jogerős ítélet a beszerzett bizonyítékok súlyosan okszerűtlen mérlegelésén alapuló iratellenes megállapításokat tartalmaz és félreértelmezi a bizonyítási teher szabályait. A döntés indokolása hiányos, nem tartalmaz részletes indokolást az egyes bizonyítékok elfogadására, más bizonyítékok mellőzésére. Az eljáró bíróságok a felperes ellentmondásos személyes nyilatkozatait, a felperes szüleinek a felperes állításaival ellentétes és egymásnak is ellentmondó tanúvallomásait nem kellő súllyal értékelték. Az alperes által bejelentett két tanú tanúvallomását, miszerint a feleknek nem volt nagyobb vagyonuk, így nem állhatott fenn egymással szemben jelentős összegű követelésük, figyelmen kívül hagyták. Indokolás nélkül mellőzték a felperesnek a keresetlevélben tett előadását, amelyben maga a felperes is elismerte, hogy az élettársi kapcsolatuk megszűnésekor elszámoltak egymással és az üzletrész átruházási szerződés szerint az üzletrész vételárát megfizette. A csatolt irat és a felperes nyilatkozata bizonyítja: az alperesnek sem a gazdasági társaságból, sem a szülők kölcsönéből eredően a felperessel szemben nem állhatott fenn tartozása. Erre a tényre utal az is, hogy maga a felperes sem tudta megmondani az általa követelt összeg milyen tételekből állt.
- [20] A felperes a tartozás jogcímére és összetételére ellentmondó nyilatkozatokat tett. A jogcím megváltoztatása mellett a tartozás keletkezésére vonatkozó tényelőadásait is megváltoztatta, erre viszont jogszabályi lehetőség nincs.
- [21] Tévesen értékeli a jogerős ítélet az alperes terhét, hogy nem adta indokát a tartozás elismerésének. Az alperes ugyanis következetesen állította: a tartozáselismerő nyilatkozatot tévedésből, véletlenül írta alá. Az alperes nemleges bizonyításra nem kötelezhető.
- [22] Iratellenesen a jogerős ítéletnek az alperesi nyilatkozat hiányára vonatkozó megállapítása. Az alperes a 2016. július 3-án kelt beadványában kijelentette, hogy sem kölcsönből, sem élettársi közös vagyon megosztásából nem áll fenn a keresetben megjelölt tartozása.
- [23] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [24] A Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 275.§ (2) bekezdés alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között bírálta felül.
- [25] A felülvizsgálati kérelem megalapozatlan.
- [26] A felperes a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát eljárási szabálysértésekre alapította. A Kúria a régi Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján azt vizsgálta, hogy történtek-e eljárási jogszabálysértések; ha igen, azok az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással voltak-e.
- [27] Iratellenesen állítja az alperes a régi Pp. 3. § (3) és (5) bekezdésének, valamint a 163. §-ának a megsértését. A felülvizsgálati kérelemben előadottakkal szemben az elsőfokú bíróság a 2015. november 3. és a 2016. május 24. napján tartott tárgyaláson teljes körűen tájékoztatta a feleket a bizonyítási kötelezettségről, a bizonyítás sikertelenségének következményeiről és a jogkövetkezmények ismertetése mellett felhívta a feleket bizonyítási indítványaik előterjesztésére (9. számú jegyzőkönyv 9. oldal és 15. számú jegyzőkönyv 2. oldal). A felek a jogvita alapjául szolgáló anyagi jogi jogszabálynak megfelelő, egyértelmű és teljes körű tájékoztatást kaptak: a felperest a tartozás jogcímének bizonyítása terhelte; az alperesnek pedig azt kellett bizonyítania, hogy a tartozáselismerő nyilatkozatba foglalt kötelezettségvállalása ellenére a tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a nyilatkozat érvénytelen. Ebből következően alaptalanul állítja az alperes a bizonyítási indítványai hiányának okaként a bíróság jogszabálysértő eljárását. A periratokból megállapítható: az alperes a 2016. június 8. napján előterjesztett 16. számú előkészítő iratában bejelentett tanúk meghallgatását az élettársi vagyonközösség megszűntetésekor elszámolásra - ebből eredően a felperesi igényérvényesítés megalapozatlanságára – kérte. Az alperes tehát a bíróság által teljesített tájékoztatás alapján tisztában volt az őt terhelő bizonyítási

kötelezettséggel, az általa szükségesnek ítélt bizonyítási indítványait előterjesztette, az elsőfokú bíróság pedig a tanúk meghallgatását foganatosította. Az pedig, hogy az alperes esetlegesen nem nyújtotta be a rendelkezésére álló valamennyi bizonyítékát, vagy nem terjesztette elő valamennyi lehetséges bizonyítási indítványát, az elsőfokú bíróság eljárásának jogszabálysértő voltát nem alapozza meg.

- [28] sérelmezi az alperes a bizonyítási indítványok előterjesztésére való bírósági felhívás fokozatos voltát. Az elsőfokú bíróságnak az a felülvizsgálati kérelemben sérelmezett eljárása, miszerint az eljárás szakaszaihoz és a beszerzett bizonyítékokhoz képest "lépésről-lépésre" hívta fel a feleket a bizonyítási indítványok előterjesztésére, maradéktalanul megfelelt a régi Pp. tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2009. PK vélemény 3) pontjában írt kötelezettségnek, amely kimondja, hogy a tájékoztatásnak folyamatosan kell igazodnia a felek per során változó nyilatkozataihoz.
- [29] Következetes a Kúria ítélkezési gyakorlata abban, hogy a mérlegelési szabadság a felülvizsgálati eljárásban korlátozott: a Kúria a bizonyítékok felülmérlegelésére, a tényállás megváltoztatására csak kivételesen, abban az esetben jogosult, ha a felülvizsgálni kért jogerős határozat iratellenes, vagy kirívóan okszerűtlen, logikátlan, ellentmondásos megállapításokat tartalmaz. (EBH 2006.1526; BH.1996.973.) Nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna; kizárólag az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott határozattól eltérő következtetésre lehet jutni (BH 2013. 119. II.).
- [30] A tartozáselismerő nyilatkozatban foglalt tartozás jogcímére és a tartozás fennállására vonatkozóan a Kúria maradéktalanul osztotta a jogerős ítéletben kifejtetteket, – visszautalva az elsőfokú bíróság ítéletére is – azt nem ismétli meg.
- [31] állítja az alperes a felülvizsgálati kérelemben, hogy a felperes nem csak a követelés jogcímét, hanem a kereset alapjául előadott tényállításait is megváltoztatta.
- [32] A Kúria több elvi döntésében kifejtette, hogy a régi Pp. hatálya alá tartozó ügyekben a kereseti kérelemhez kötöttség nem jelenti egyúttal a jogcímhez kötöttséget is. A bíróság feladata a kereseti kérelem alapjául szolgáló jogviszony elbírálása és a döntést az sem akadályozhatja meg, ha a felperes követelésének jogcímét helytelenül jelölte meg. (EBH.2004.1143; EBH.2006.1422; EBH.2010.2227.) Ebből pedig az következik, hogy előterjesztett keresetének a jogcímét a felperes az eljárás során megváltoztathatja.
- [33] A felperes a követelésének ténybeli alapját nem módosította: már a keresetlevélben is azt állította, hogy az alperes tartozása az élettársi közös vagyon megosztásából keletkezett és ezt az előadását következetesen fenntartotta a tárgyalásokon történt személyes meghallgatása során is.
- [34] Nincs jogi akadálya annak, hogy a felek az életközösség alatt szerzett ingóvagyonuk megosztását, illetve harmadik személyek felé fennállt tartozásaikat – egymás közötti belső jogviszonyukban - szerződéssel rendezzék, az ilyen szerződés formaiságára az élettársak vagyoni viszonyairól rendelkező régi Ptk. 578/G. § (1) bekezdése előírást nem tartalmaz. Ebből következően az élettársak közös vagyont megosztó szerződés érvényes létrejöttéhez – az alakiságra vonatkozó előírás hiányában - a régi Ptk. 205. § (1) bekezdése és 216. § (1) bekezdése szerint szóbeli, vagy ráutaló magatartással kifejezésre juttatott kölcsönös és egybehangzó nyilatkozat is elegendő.
- [35] A perbeli esetben a felek az élettársi életközösségük megszűnésével egyidejűleg a közösen szerzett vagyonukat megosztották. Az egyenlő arányú közös tulajdonukat képező gazdasági társaságban az üzletész átruházását – a jogszabálynak megfelelően – előírt alakiságú szerződésben rendezve a tulajdonközösséget megszüntették, ezt meghaladóan viszont – a fentiek alapján – a további közös vagyont (aktívumok és passzívumok) szóban, vagy ráutaló magatartással létrejött szerződésben osztották meg. A Kúria visszautal a jogerős ítéletben kifejtettekre: a peradatok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felek között – egyéb más jogviszony hiányában – a

tartozáselismerő okirat létrejöttének oka és indoka az élettársak egymás közötti, a közös vagyonuk megosztására vonatkozó elszámolás volt.

[36] A közös vagyon megosztása tárgyában megkötött szerződés tartalmi elemeit jogszabály nem határozza meg, annak tartalmát tehát az élettársak – a házastársakhoz hasonlóan – a régi Ptk. 200. § (1) bekezdésében megfogalmazott szerződési szabadság elvéből következően szabadon állapítják meg. A szerződésnek nem szükségképpen tartalmi eleme a vagyonomérleg, vagy a vagyontárgyak részletes feltüntetése, érvényes akkor is, ha csak az elszámolás (megtérítési igény) eredményét: az értékkiegyenlítés összegét, annak kötelezettjét és teljesítés határidejét tartalmazza. A perbeli esetben az élettársak a közös vagyon megosztása eredményeként meghatározott fizetési kötelezettség (értékkiegyenlítés) mértékét meghatározták, de azt nem szerződésbe foglalták, hanem a jutó megfizetésére köteles élettárs (az alperes) tartozáselismerésként – egyoldalú jognyilatkozatban – vállalta megfizetni.

[37] A régi Ptk. 4. § (1) bekezdése szerint a polgári jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek megfelelően kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni. A fenti követelmények alapján egyértelműen várható a felektől az a minimális körültekintés, hogy a szerződés aláírásakor annak tartalmát megismerjék, azt elolvassák, ezért egyik fél sem hivatkozhat alappal arra, hogy e kötelezettségét elmulasztotta, mivel saját felróható magatartásának következményeit magának kell viselnie (Pfv. II. 22.470/1999.). Az egyoldalú jognyilatkozatra a kötelmi jog szabályai alkalmazandóak [rég Ptk.], az alperes tehát nem hivatkozhat alappal arra, hogy a fizetési kötelezettségét tartalmazó jognyilatkozatot nem olvasta el. Az alperes állítása – tartalma alapján – a régi Ptk. 210.§-a szerinti érvénytelenségére történő hivatkozást, a felperes keresetével szemben kifogásként való érvényesítést jelent. Az alperes az állítását nem bizonyította (erre vonatkozóan indítványa sem volt), állítása az előadása szintjén maradt.

[38] Tévesen érvel az alperes a nemleges bizonyítási kötelezettséggel. A követeléssel szemben a tartozás fenn nem állására vonatkozó bizonyítást a régi Ptk. 242.§-a tartalmazza, helyesen és jogszabálynak megfelelően hívták fel az eljáró bíróságok tehát az alperest állítása bizonyítására és a bizonyítottság hiányát alappal értékelték a terhére.

[39] A fentiek alapján az eljáró bíróságok a régi Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a peradatok okszerű és logikailag is helytálló mérlegelésével helyesen értékelték a bizonyítékokat.

[40] Nem sérült a régi Pp. 221.§ (1) bekezdése. Az alperes felülvizsgálati kérelemben kifejtett állításával szemben az elsőfokú ítélet részletesen tartalmazza a felperes élettársi kapcsolat tartamára és az élettársi közös vagyon körére, a tartozás jogcímére tett személyes előadásának; (ítélet 3.-4. oldal) a felperes szülei, **Sz. R. P.** és **L. L.** tanúk vallomásának (ítélet 4. oldal) és a csatolt okiratoknak az értékelését. (ítélet 4.-5. oldal)

[41] Iratellenes állítja az alperes a bizonyítási indítványa mellőzését. Az elsőfokú bíróság minden bizonyítási indítványnak helyt adott. Az alperes a 2016. február 23. napján tartott tárgyaláson indítványozta a tartozáselismerő nyilatkozatot készítő ügyvéd tanúkenti kihallgatását (13. számú jegyzőkönyv 5. oldal). Az elsőfokú bíróság az alperest felhívta a tanúmeghallgatásra vonatkozó konkrét tények, körülmények megjelölésére. Az alperes a felhívásának nem tett eleget, majd – miután a felperes csatolta az ügyvéd által a jogi képviselőjének írt levelet – az alperes már csak két tanú meghallgatását indítványozta (16. számú előkészítő irat). A tanúk kihallgatását követően pedig úgy nyilatkozott, hogy további bizonyítási indítványa nincs (20. számú jegyzőkönyv 4. oldal).

Az pedig, hogy az alperes a bizonyítékok értékelésével szubjektív okok miatt nem ért egyet, önmagában az indokolási kötelezettség megsértését nem alapozza meg.

[42] A fentiek alapján a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a régi Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [43] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 254. § (1) bekezdése alapján tárgyalás megtartásával bírálta el.
- [44] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a régi Pp. 270.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó 78.§ (1) bekezdése szerint köteles a felperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére, melynek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.
- [45] Az alperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján 329.000 forint, amelyet a régi Pp. 270.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó 78.§ (1) bekezdése, valamint a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§ alapján az állam visel.

Budapest, 2018. március 27.

dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. a tanács elnöke, Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. előadó bíró, dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k. bíró